

kunde have været Anledning til ved denne Sags første Behandling her at komme endda ret langt ind paa Spørgsmaalet om at skaffe Arbejde; thi det er jo det, som Arbejderne altid sætter i Spidsen af deres Krav, naar Arbejdsløshed melder sig. Der er af Ministeren forelagt et Forslag om Hjælp til Kommunerne ved, at der oprettes en kommunal Laanekasse. Og naar dette Forslag kommer frem, vil der blive Lejlighed til at tale om dette Spørgsmaal. Jeg skal derfor lade det ligge her.

Det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendson) omtalte en Del Paragraffer i Lovforslaget, som han var glad over, særlig en enkelt Bestemmelse. Jeg maa sige, jeg deler ikke den overvættede Glæde derover; men til Trods for, at der er enkelte Ting, jeg ikke synes om, vil jeg dog i det hele anbefale det af Ministeren fremsatte Forslag ogsaa med Ministerens Ændringer, idet jeg i det væsentlige tror, at de udgør Forbedringer. Det ærede Medlem fra Ruds Vedby hæftede sig ved Spørgsmaalet om Mindretal og Flertal i Kommissionen og gjorde gældende, at der ikke eksisterer noget saadant. Det er til en vis Grad rigtigt. Jeg skal ogsaa erkende, at det Forbehold, der er taget af det saakaldte Mindretal, var overmaade forsigtigt. Det udtalte kun Ængstelse for, at man skulde komme for højt op med Understøttelserne i Forhold til de bestaaende Lønninger. Men det ærede Medlem erklærede jo, at det af Ministeren fremsatte Forslag gik i den af ham ønskede Retning, og derfor kunde han i det hele og store anbefale Forslaget. Jeg er meget glad for, at Ministeren har haft en heldig Haand ved sine Ændringer, saa at de har kunnet tilfredsstille den Side i Arbejdsløshedsnævnet. Jeg ser deri et Tegn paa, at det skallykkes os forholdsvist hurtigt at blive færdig med Behandlingen af dette Lovforslag, saa det hurtigt kan træde ud i Livet, hvad jo er ganske nødvendigt. Naar man taler om Lønninger og frygter for, at Understøttelserne skal gaa for højt op sammenlignet med Lønningerne, taler man, selv de allerkløgeste, i Regelen om noget, man ikke rigtigt kender, Lønningerne er nemlig ikke noget alment. Det er ikke saadan, at der marcherer hele Regimentet i et Fag op med en ganske bestemt Lønning, skaaret over en bestemt Læst. Lønninger er noget individuelt, idet vi her i Landet i det væsentlige arbejder efter Akkord, efter Stykpris. Derved bliver Lønningerne højest varierende. Man kan ganske vist danne sig et aritmetisk Gennemsnit af

Lønningen og sige: saa meget har man i Gennemsnit i de og de Lønningsgrupper. Men i et Lovforslag som dette at ville ramme med et Beløb noget ganske bestemt med Hensyn til Lønningerne anser jeg for ugørligt. Derfor tror jeg, at man med de Tal, der her er fastsatte, ikke vil komme for højt op med Understøttelserne. Det er ganske vist ikke saaledes, som der stod i et Bilag til Loven af 27. Oktober, at Lønnen var hævet med ca. 100 pCt. Det er at tage Munden for fuld. Men Lønningerne er selvfølgelig steget siden Krigens Begyndelse. Statistisk Departement har opgjort Stigningen til ca. 35 pCt. Det kan være, at den er gaaet noget mere op nogle Steder og noget mindre andre Steder, og jeg tror ikke, der er nogen Fare ved, at de paagældendes Understøttelser skulde komme op i Nærheden af, hvad der har været den gældende Løn; thi i de allerfleste Tilfælde vil de Mennesker, hvis Løn ikke var tilstrækkelig forhøjet, have været nødte til at søge den suppleret gennem Hjelpekasserne. Den Indtægt, de vedkommende har haft, vilde altsaa ikke være den, der stod paa Papiret som den vedkommendes Løn, men det vilde være Lønnen plus den Hjælp, de vedkommende har maattet søge. Det er ikke gørligt efter Statistikken — den kan være nok saa fint udarbejdet — ubetinget at træffe det rette. Det hele Forhold er ganske individuelt. Jeg har, som sagt, den bestemte Opfattelse, at de her fastsatte Takster ikke er for høje. Ministeren har yderligere foreslaaet den Bestemmelse i § 4, som det ærede Medlem fra Ruds Vedby nævned. Jeg kan tiltræde den.

Ved Siden af den Hjælp, der saaledes ydes de arbejdsløse, er der en anden Form for Hjælp, der ogsaa er praktiseret, men desværre, kan man sige, ikke tilstrækkelig kraftigt alle Steder. Det er de saakaldte prisregulerende Foranstaltninger. Der er noget mærkeligt i, at et Samfund af forstandige Mennesker ganske roligt sætter sig hen og venter paa, at Priserne skal forhøjes, og i Kraft af de Prisforhøjelser, som andre dikterer, giver vi os saa til at regulere gennem Støtte ovenfra, fra det offentlige, Stat og Kommune. Jeg har villet gøre den Bemærkning her, fordi jeg synes, at det er bagvendt at gaa frem paa den Maade i Stedet for at gøre sig til Herre over Omsætningen og Transporten. Havde vi gjort det i større Omfang, er jeg meget tilbøjelig til at tro, at Prisreguleringer gennem det offentlige havde været